

מפקד הבסיס: יגאל פרכור

רחל, את מה שאירע. רחל מיהרה אל המור... רחל, את מה שאירע. רחל מיהרה אל המור... רחל, את מה שאירע. רחל מיהרה אל המור...

ההליכים: מישפחתה של שושנה, סרן יגאל... הליכים: מישפחתה של שושנה, סרן יגאל... הליכים: מישפחתה של שושנה, סרן יגאל...

הנערה:

המפקד לקח אותי למירפאה הריקה, הוריד לי את הבגדים והתחיל לזנוז אותי!

פיקוד הגדנ"ע, אלוף מישפחה ישעיהו (שיי"ק) תדמור, מסקנותיה היו ברורות: "אין באפשרותנו להסיק מסקנות..."

היא לא גילתה יחס רציני במיוחד, הכינה שעורים רק כדי לצאת ירי חובה... היא לא גילתה יחס רציני במיוחד, הכינה שעורים רק כדי לצאת ירי חובה...

ההבדלים בין הגירסות

באותו ערב יצא מחזור של הגדנ"עים שהגיע באתו יום לבסיס, הלמידה בית הספר שיפון בטירת הכרמל ואורט חיפה, למסע להכרת החגור, שושנה לא יצאה איתם, בנכות האישור הרפואי שניתן לה, היא מונתה כשומרת על החדר שבו התגוררה.

פחדתי לנסוב

לזכתי איתו בפחד, כי פחדתי ללכת מחר, וטען שיש רק 20 דקות לבדיקה. הגענו למירפאה. הוא אמר לי להוריד את הנעליים. הרגשתי בפחד, ואחר-כך הוא אמר לי להישאר עם לבנים. תחילה לא רציתי להוריד את החלק העליון, כי טענתי שהנשימה בסדר. הוא אמר לי לא לפחד, שזה בסדר, מאחר שהוא המפקד כאן. הסכמתי לדבריו, מרוב פחד לא ידעתי מה שאני עושה. הוא החל לבדוק לי את הרגל ואחר-כך הוא ישב על המיטה בי רגליים פשוטות וסחב אותי אליו. הוא קידם אותי אליו וניסה לקפל את הרגליים. הרגשתי כאבי ואמרתי לו, די, זה כואב. לפתע ראיתי שהוא ניסה להוריד לי את החוייה. רציתי לעצוק, אך המילים לא יצאו לי מהפה. ראיתי שהוא כבר מתחיל למזוז לי את החזה ורעדתי בכל גופי. הוא שאל אותי אם תענוג לי. הנדתי בל ראשי ובכיתי, כי לא יכולתי לדבר. אבל תי אותו: מה יש לי? כי ראיתי שהוא מתחיל להגיע לחוק. הוא שאל: את רוצה שיהיה לך משהו? אמרתי לא, ובכיתי. ניסיתי לעצוק, אבל לא יכולתי. קיבלתי ממש, שוק!

המחזור, כי יכול להיות שאני נכנסתי ל-הריון. אך בזה היא לא-כל-כך בטוחה. שושנה, גדנ"עית צעירה בת 16, תלמידת הכיתה י"א בבית-הספר שיפון ב"טירת-הכרמל, פרצה בכני מיספר פעמים כאשר סיפרה את סיפורה. כל שומעיו נידהמו. היא האשימה מפקד בכיר בגדנ"ע, סרן יגאל פרכור. מפקד בסיס גדנ"ע נורית, כי השתמש בסמכותו, בתפקידו כמפקד בסיס הגדנ"ע שבו שהתה עם כיתה, ו"עשה בה מעשה מגונה כבוח, תוך שהיא שרויה בפחד. סרן יגאל פרכור, מפקד צעיר, נשוי ואב לילדה בת שלוש מכחיש מכליול את ההאשמות החמורות שהטילה בו הצעירה.

יוסי יואי ומרסל זוהר

על מצ"ח היקשתה העובדה שיגאל סירב להיבדק במכונת-האמת. מסביר חותנו של יגאל, אביה של אשתו סנדרה, יוסף ווסמן, מוחתיקי חדרה: "יגאל מוכן להיבדק במכונת-האמת. עורכי-הדין שלו הציעו לו להציב תנאי, שגם המתלוננת תיבדק במכונת-האמת. מצ"ח לא הסכים לתנאי זה. לכן יגאל סירב ללכת למכונת-האמת."

למרות שמסקנות מצ"ח לא היו חד משמעיות, הוחלט להעמיד את סרן יגאל פרכור לדין. הוא הואשם בעבירה פחותה ערך, כפי שאחרי המישפט לא תפרוץ שעוררייה. האשימו אותו בכך שלקח את הגדנ"עית שושנה למירפאה, מבלי שליווה אותם אדם נוסף, וזאת בניגוד לתקנות.

בשעה מסוימת הצטרפה אל שתי גדנ"עיות אחרות אורלי מורנו ואורנה אליאס, שאף הן לא יצאו למסע. משום שלדבריה: "פחדתי להישאר לבד". סרן יגאל, מפקד הבסיס, שלא יצא למסע, שמע קולות מהחדר שבו שהו הבנות ופנה לשם, כדי לבדוק מדוע לא יצאה. הוא נזף בשושנה על שהזניחה את שמירת החדר שלה, שלח אותה חזרה לחדרה. עד כאן זהות גירסותיהם של השניים.

לפי גירסתה של שושנה, שלוש דקות אחרי שחזרה לחדרה הופיע שם יגאל, שאל אותה, "מה קרה לך?" אמר לה: "אני כמו רופא", והצליח לגרור אותה בעורמה, תוך כדי ניצול סמכותו למירפאה, שם עשה בה מעשה מגונה.

המפקד יגאל מיהר, כי בשעה תשע וחצי בערב הוא היה צריך להרצות לפני החגור כיום שחזרו סמוך לשעה זו ממסע הכרת החגור שלהם. ואילו יגאל טוען: "להד"ם". סיפר יגאל: "המסע היה אמור להיגמר בשעה תשע ב"ערב, ואחריי שיחת פתיחה עד השעה עשר בלילה. עד תשע הייתי במישרדים ובמועדון. שם ראיתי טלויזיה. בשעה תשע ירדתי למטה, ואז הסתבר לי שהתניכום עדיין לא חזרו מהמסע. עמדתי ליד חדרה-האוכל כרבע-שעה, המתנתתי. שמעתי מכיון מגורי הגדנ"עים צחוק וצעקות. הבנתי שיש גדנ"עים שלא יצאו למסע. החלטתי לעלות ולברר.

למרות שיגאל הכחיש את העניין מכל, וכל, הוא הורשע על-ידי שופטו, סגן-מפקד פיקוד הגדנ"ע, בעבירה טכנית פשוטה זו, ונידון ל-35 ימי מאסר על-תנאי. בדיבדו הועבר יגאל מתפקידו כמפקד מחנה נורית, ועתה הוא שרוי בתקופת-המתנה - לתפקיד חדש שיטיל עליו מנהל-הסגל של צה"ל.

הוא יודע את משמעותן של האשמות אלה לגבי הקאריירה הצבאית שלו, ואף יודע את משמעות המיקרה לגבי הגדנ"ע כולו. קשה להאמין שאמהות תסכמנה לשלוח את בנותיהן לאימוני ולבסיסי הגדנ"ע, כאשר הן חוששות כי מפקדים מבצעים שם מעשים מגונים בנערות.

מסקנות לא-מסקנות

יתכן שהפרשה כולה לא היתה נודעת, לולא חברתה של שושנה, רחל אייזנקוט. למחרת היום שבו, לפי טענת שושנה, עשה בה הסרן מעשה מגונה, סיפרה תוך כדי בכי לחברתה הטובה ביותר, שם בדוי משום שהגדנ"עית עדיין קטנה.